

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই দুখধামক জীৱন্তে ত্যাগ কৰা কিয়নো তোমালোক সুখধামলৈ যাব লাগিব"

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক কোনটো এটি পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ দিয়ে?

উত্তৰ: পিতাই কয় – সন্তানসকল, কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। এয়াই তোমালোকক অলপ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ দিওঁ। তোমালোক সম্পূৰ্ণ পৰন হ'ব লাগে। পতিতৰ পৰা পালন অৰ্থাৎ পাৰস হ'ব লাগে। পাৰস হোৱাসকল পাথৰ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ফুল হৈ উঠা তেতিয়া পিতাই তোমালোকক নয়নত সমাহিত কৰি লগত লৈ যাব।

**ওঁম শান্তি।** আত্মাৰ পিতাই আত্মাৰ সন্তান সকলক বুজাইছে, এইটোতো সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমিযেই ব্ৰাহ্মণ হয়, যিয়ে দেৱতা হ'মগৈ। এইটো পক্ষা নিশ্চয় আছে নহয়। টিচাৰে যাক পঢ়োৱাই নিশ্চয় নিজৰ সমান বনাই দিয়ে। এইটো নিশ্চয়তাৰ কথা। কল্পে-কল্পে পিতাই আহি বুজায়হি, আমি নৰকবাসী সকলক স্বৰ্গবাসী বনায়। সমগ্ৰ দুনিয়াক বনাওঁতা কোনোবা এজন হ'ব নহয় জানো। পিতাই স্বৰ্গবাসী বনায়, ৰাৱণে নৰকবাসী বনায়। এই সময়ত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, সত্যযুগত হৈছে ৰাম ৰাজ্য। ৰাম ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁতা যদি আছে তেনেহ'লে নিশ্চয় ৰাৱণ ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁতাও থাকিব। ৰাম ভগৱানক কোৱা হয়, ভগৱানে নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰে। জ্ঞানটো বহুত সহজ, কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কিন্তু পাথৰ বুদ্ধি এনেকুৱা যি পাৰা বুদ্ধি হোৱাতোও অসম্ভৱ বুলি ভাৱে। নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হওঁতেই বহুত মেহনত লাগে কিয়নো মায়াৰ প্ৰভাৱ থাকে। কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ অট্টালিকা 50 মহলীয়া, 100 মহলীয়া বনায়। স্বৰ্গত এনেকুৱা কোনো মহল নাথাকে। আজি কালি ইয়াতেই বনায় থাকে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে সত্যযুগত এনেকুৱা অট্টালিকা নাথাকে, যেনেকৈ ইয়াত বনায়। পিতাই নিজে বুজায় যে সমগ্ৰ বিশ্বত ইমান সৰু বৃক্ষ হয় যদি তাত মহল আদি বনোৱাৰ দৰকাৰেই নাই। ঢেৰ-ঢেৰ মাটি পৰি থাকে। ইয়াতটো মাটিয়েই নাই, সেইকাৰণে মাটিৰ দাম কিমান বাঢ়ি গ'ল। তাত মাটিৰ দাম নালাগেই, না মিউনিচিপেলিটিৰ টেক্স আদি লাগে। যাক যিমান মাটি লাগে ল'ব পাৰে। তাত তোমালোকে সকলো সুখ পায় যোৱা। মাত্ৰ এজন পিতাৰ এই ন'লেজৰ দ্বাৰা। মনুষ্যই 100 মহল আদি যে বনাই তাতো পইচাটো লাগে নহয়। তাত পইচা নালাগেই। অজস্ৰ ধন থাকে। পইচাৰ ওৰুহ নাথাকে। ধেৰ পইচা হ'লে কি কৰিব। সোন, হীৰা, মুকুতাৰ মহল আদি বনায় দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলৰ কিমান বুজনি পাইছা। বুজন আৰু অবুজনৰেই কথা। সত্যো বুদ্ধি আৰু তমো বুদ্ধি। সত্যোপ্ৰধান স্বৰ্গৰ মালিক আৰু তমোগুণী বুদ্ধি নৰকৰ মালিক। এইয়াটো স্বৰ্গ নহয়। এইয়া হৈছে ৰৌৰৱ নৰক। বহুত দু:খী সেইবাবে ভগৱানক মাতে, পুনৰ পাহৰি যায়। কিমান মাথা মাৰে, কনক্ৰেন্স আদি কৰি থাকে যে একতা হৈ যাওক। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা- এইসকলৰ নিজৰ ভিতৰত মিলন হ'ব নোৱাৰে। এই সমগ্ৰ বৃক্ষ জৰাজীৰ্ণ, পুনৰ নতুন হয়। তোমালোকে জানা কলিযুগৰ পৰা সত্যযুগ কেনেকৈ হয়। এই জ্ঞান পিতাই তোমালোকক এতিয়াই বুজায়। সত্যযুগবাসীয়েই পুনৰ কলিযুগবাসী হোৱা আকৌ সংগমযুগবাসী হৈ সত্যযুগবাসী হোৱা। ক'ব ইমানখিনি সকলোৱেই সত্যযুগলৈ যাবনে? নহয়, যি সঁচা সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনিব তেওঁৰেই স্বৰ্গলৈ যাব। বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুচি যাব। দু:খধামতো নহ'ব। গতিকে এই দু:খধামক জীয়াই-জীয়াই পৰিত্যাগ কৰিব লাগে। পিতাই যুক্তিতো কয়, কেনেদৰে তোমালোকে পৰিত্যাগ দিব পাৰিব। এই সমগ্ৰ সৃষ্টিত দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া পুনৰ পিতা আহিছে স্থাপনা কৰিবলৈ। আমি সেই পিতাৰ পৰাই ৰাজ্য লৈছোঁ। ড্ৰামা প্লেন অনুসাৰে চে'ঞ্জ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এইয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। ইয়াক সত্যযুগ কেনেকৈ কোৱা যাব? কিন্তু মনুষ্যই একেবাৰেই বুজি নাপায় যে সত্যযুগ কি হয়। বাবাই বুজাইছে যে এই জ্ঞানৰ কাৰণে যোগ্য সেইজনেই যি বহুত ভক্তি কৰিছিল। তেওঁকেই বুজাব লাগে। বাকী যি এই কুলৰ নহয়, তেওঁ নুবুজিব। গতিকে এনেয়ে টাইম ৱেইষ্ট কিয় কৰিব লাগে। আমাৰ পৰিবাৰৰ নহয়যেই যদি একো মানি নল'ব। কে দিয়ে আত্মা কি, পৰমাত্মা কি- এইয়া মই বুজিবৈ নিবিচাৰোঁ। গতিকে এনেকুৱাৰ লগত মেহনত কিয় কৰিব লাগে। বাবাই বুজাইছে-ওপৰত লিখা আছে ভগৱানুৱাচ, মই আহোঁৱেই কল্প-কল্প পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আৰু সাধাৰণ মনুষ্যৰ শৰীৰত। যি নিজৰে জন্মক নাজানে, মই কওঁহি। সম্পূৰ্ণ 5 হাজাৰ বৰ্ষৰ ভূমিকা কাৰ হয়, মই কৈ দিওঁহি। যি প্ৰথম নম্বৰত আহিছে তেওঁৰেই পাৰ্ট হ'ব নহয় জানো। শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহিমাও গায় ফাৰ্ষ্ট প্ৰিন্স অৱ সত্যযুগ। তেওঁৰেই 84 জন্মৰ পাছত কি হ'ব? ফাৰ্ষ্ট বেগাৰ। বেগাৰ টু প্ৰিন্স। পুনৰ প্ৰিন্স টু বেগাৰ। তোমালোকে বুজি পোৱা প্ৰিন্স টু বেগাৰ কেনেকৈ হয়। পুনৰ পিতাই আহি কোড়ীৰ পৰা হীৰাৰ নিচিনা বনায়। যি হীৰাৰ নিচিনা তেওঁৰেই পুনৰ কোড়ীৰ দৰে হৈ পৰে। পুনৰ জন্ম তো লয় নহয় জানো। সকলোতকৈ অধিক জন্ম কোনে লয়, এইটো তোমালোকে বুজি পাইছা। প্ৰথমে-প্ৰথমেতো শ্ৰীকৃষ্ণক মানি লয়।

তেওঁৰ ৰাজধানী আছে। বহুত জন্মও তেওঁৰে হ'ব। এইটো বহুত সহজ কথা।

কিন্তু মনুষ্যই এই কথাবোৰত গুৰুত্ব নিদিয়ে। পিতাই বুজালে আচৰিত হৈ যায়। পিতাই সম্পূৰ্ণ সঠিক কয়, প্ৰথম হৈছে শেষ। প্ৰথমজন হীৰাৰ দৰে, শেষৰজন কড়িৰ দৰে। পুনৰ হীৰাৰ দৰে হ'ব লাগিব, পবিত্ৰ হ'ব লাগিব, ইয়াত কি কষ্ট আছে। পাৰলৌকিক পিতাই অধ্যাদেশ উলিয়ায় -কাম মহাশত্ৰু হয়। তোমালোক পতিত কাৰ দ্বাৰা হৈছা? বিকাৰত যোৱাৰ বাবে সেয়ে নিমন্ত্ৰণ কৰে যে হে পতিত পাৱন আহা কিয়নো পিতাতো চিৰ পাৰস বুদ্ধিধাৰী হয়, তেখেত কেতিয়াও পাথৰবুদ্ধিৰ নহয়, সংযোগেই তেখেতৰ আৰু পোন প্ৰথমে জন্ম লোৱা জনৰ হয়। দেৱতাতো বহুত থাকে, কিন্তু মনুষ্যই একো বুজি নাপায়।

খ্ৰীষ্টানসকলে কয় যে খীশুৰ জন্মৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগত স্বৰ্গ আছিল। তেওঁ তথাপিও পিছত অহাৰ বাবে তেওঁলোকৰ শক্তি আছে। তেওঁৰ পৰাই সকলো শিকিবলৈ যায় কিয়নো তেওঁৰ সতেজ বুদ্ধি আছিল। বুদ্ধিও তেওঁৰে আছে। সত্যো, ৰজো, তমো আছে নহয়। তোমালোকে জানা যে সকলো বিলাতৰ পৰাই শিকে। এইটোও জানা যে সত্যযুগত মহল আদি বনাওঁতে সময় নালাগে। এজনৰ বুদ্ধিত আহে, তাৰ পাছত বৃদ্ধি হৈ যায়। এটা বনাই পিছত আৰু বহুত বনায়। বুদ্ধিত আহি যায় যে। বিজ্ঞানীসকলৰ বুদ্ধি তোমালোকৰ ওচৰত উচ্চ হৈ যায়। তৎক্ষণাত মহল বনাই থাকিব। ইয়াত ঘৰ বা মন্দিৰ বনাবলৈ ১২ মাহ লাগি যায়, তাততো ইনঞ্জিয়াৰ আদি বহুত নিপুণ হয়। সেইয়া হৈছেই সত্য যুগ। পাথৰ আদিতো নাথাকেই। এতিয়া তোমালোকে বহি বহি হয়তো ভাবিছা, আমি এই পুৰণি শৰীৰ এৰিম, পুনৰ ঘৰলৈ যাম, তাৰপৰা পুনৰ সত্য যুগত যোগবলৰ দ্বাৰা জন্ম ল'ম। সন্তানসকলৰ কিয় আনন্দ নহয়! চিন্তন কিয় নচলে! যি শ্ৰেষ্ঠ সেৱাধাৰী হয় তেওঁৰ নিশ্চয় চিন্তন চলিব। যি ওকালতি পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয় তেওঁৰ বুদ্ধিত এইটো কৰিম সেইটো কৰিম বুলি সংকল্প হয়। তোমালোকেও বুজা যে আমি এই শৰীৰ এৰি এইটো হ'মগৈ। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে তোমালোকৰ আয়ুস বৃদ্ধি পাব। এতিয়াতো অসীমৰ পিতাৰ সন্তান হয়, এই গ্ৰেড বহু উচ্চ হয়। তোমালোক ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ হোৱা। তেওঁৰ আৰু কোনো সম্বন্ধ নাথাকে। ভাই-ভনীতকৈও উচ্চ কৰি দিলে। ভাই-ভাই বুলি ভাবা-ইয়াৰ বাবে বহুত অভ্যাস কৰিব লাগিব। ভাইৰ নিবাসস্থান ক'ত হয়? এই স্থানত অকাল আত্মা থাকে। এই স্থান সকলো আত্মাৰ গেলি পঢ়ি গৈছে। সকলোতকৈ বেছি তোমালোকৰ পঢ়ি গৈছে। আত্মাই এই স্থানত বিৰাজমান হয়। ক্ৰকুটিৰ মাজত কি আছে? এইটো বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বুজিবলগীয়া কথা। আত্মা একদম সূক্ষ্ম, তৰাৰ দৰে। পিতায়ো কয় যে তেখেতো বিন্দু হয়। মই তেন্তে তোমালোকতকৈ ডাঙৰ জানো। তোমালোকে জানা যে তোমালোক শিৱবাবাৰ সন্তান হয়। এতিয়া পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে সেয়েহে নিজকে ভাই-ভাই আত্মা বুলি ভাবা। পিতাই তোমালোকক সন্মুখত পঢ়ায় আছে। আগলৈ গৈ আৰু আকৰ্ষিত হৈ থাকিব। এই বিদ্বাও নাটক অনুসাৰে পৰি থাকিব।

এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক পতিত হ'ব নালাগে, এয়া হৈছে অধ্যাদেশ। এতিয়াতো আৰু তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। বিকাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। যেনেকৈ চৰকাৰে কয় যে মদ নাখাবা, কিন্তু মদৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। পিছত মদ খোৱাই তেওঁকেই নিৰ্দেশনা দিয়ে যে অমুক ঠাইত ব'মৰ হৈতে পৰি যোৱা। কিমান লোকচান হয়। তোমালোক ইয়াত বহি বহিয়েই বিশ্বৰ মালিক হোৱা। তেওঁলোকে তাত বহি বহি ব'ম পেলায়-গোটেই বিশ্বৰ বিনাশৰ বাবে। ধ্বংসৰ কাৰণে কিমান প্ৰতিযোগীতা চলে। তোমালোকে ইয়াত বহি-বহি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। যিকোনো উপায়েৰে পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিবই লাগে। ইয়াত হঠযোগ কৰা বা আসন আদি কৰাৰ কোনো কথা নাই। বাবাই কোনো ধৰণৰ কষ্ট নিদিয়ে। যেনেকৈ হ'লেও বহা মাত্ৰ তোমালোকে স্মৰণ কৰা যে আমি অতি মৰমৰ সন্তান হয়। তোমালোকে বাদশ্বাহী মাখনত চুলি থকাৰ দৰে লাভ কৰা। গায়নো আছে যে ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। য'তেই নবঢ়া, ঘূৰা, ফুৰা মাত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। পৱিত্ৰ নোহোৱাকৈ কেনেকৈ যাবা? নহ'লে শাস্তি খাব লাগিব। যেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ ওচৰলৈ যাবা তেতিয়া সকলোৰে হিচাপ-কিতাপ পৰিশোধ হ'ব। যিমান পৱিত্ৰ হ'বা সিমানে উচ্চ পদ পাবা। অপৱিত্ৰ হ'লে শুকান ৰুটি খাবলৈ পাবা। যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰিবা, পাপ কাটিব। ইয়াত খৰচ আদিৰ কোনো কথা নাথাকে। লাগিলে ঘৰত থাকা, পিতাৰ পৰা মন্ত্ৰ লৈ লোৱা। এইয়া হৈছে মায়াক বশ কৰাৰ মন্ত্ৰ- মনমনাভৱ। এই মন্ত্ৰ পাই লাগিলে ঘৰলৈ যোৱা। মুখেৰে একো নক'বা। অল্ফ আৰু বে, বাদশ্বাহীক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে বুজিছা পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমি সত্যোপ্ৰধান হৈ যাম, পাপ কাটি যাব। বাবাই নিজৰ অনুভৱো শুনায়ে-ভোজনত বহো,ভালবাবু, মই বাবাক স্মৰণ কৰি থাওঁ, পিছত তৎক্ষণাত পাহৰি যাওঁ কিয়নো গোৱা হয় যাৰ মূৰত দায়িত্ব থাকে..... কিমান চিন্তা কৰিবলগীয়া হয়-অমুক আত্মাই বহুত সেৱা কৰে, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। সেৱাধাৰী সন্তানসকলক বহুত মৰম কৰে। তোমালোককো কোৱা হয় এই শৰীৰৰত আত্মা যি বিৰাজমান, তেওঁক স্মৰণ কৰা। ইয়াত তোমালোক আহাই শিৱবাবাৰ ওচৰত। পিতা তাৰ পৰা

তললৈ আহে।

তোমালোকে সকলোকে কোৱাও –ভগৱান আহিছে। কিন্তু বুজি নাপায়। যুক্তিৰে কবলগীয়া হয়। হৃদ আৰু বেহদৰ দুজন পিতা। এতিয়া বেহদৰ পিতাই ৰাজস্ব দি আছে। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশও সন্মুখত থিয় দি আছে। এটা ধৰ্মৰ স্থাপনা, অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হয়। পিতাই কয় মামেকম স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। এইয়া যোগ অগ্নি, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। এই পদ্ধতি পিতাইহে কৈছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা- পিতাই সকলোকে (গুল-গুল) ফুল-ফুল বনাই, নয়নৰ ওপৰত বহাই লৈ যায়। কেনেকুৱা নয়ন? স্তানৰ। আত্মাসকলক লৈ যায়। বুজিছা যাবতো লাগিবই, তাৰ আগতে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি কিয়নো লৈ নলওঁ। উপাৰ্জনো বহুত মহত্বপূৰ্ণ। পিতাক পাহৰিলে পিছত লোকচানো বহুত। পকা বেপাৰী হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে আত্মা পৱিত্ৰ হ'ব। পুনৰ এটা শৰীৰ এৰি বেলেগ এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰিব। তেন্তে পিতাই কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা। এই অভ্যাসৰ দূত কৰিব লাগিব। নিজকে আত্মা বুজি পিতাৰ পৰা পঢ়ি থাকিলে বেৰা (নাওঁ) পাৰ হৈ যাব, শিৱালয়লৈ গুচি যাব। চন্দ্ৰকান্ত বেদান্তো এই কথা আছে। নাঁৱ কেনেকৈ চলে, মাজতে নামি যায়, কোনো বস্তুত হৃদয় লাগি যায়। স্তম্ভৰ গুচি যায়। এই ভক্তিমাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ পুনৰ হ'ব, তোমালকে পঢ়িব। পিছত যেতিয়া বাবা আহিব এই সকলোবোৰ এৰি দিব। পিতা আহে সকলোকে লৈ যাবলৈ। ভাৰতৰ উত্থান আৰু পতন কেনেকৈ হয়, কিমান স্পষ্ট। এওঁলোক কলা আৰু বগা হয়। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুৱেই ব্ৰহ্মা। এজনেইতো জানো হ'ব। এইসকলোবোৰ বুজাব লাগে। কৃষ্ণৰ বিষয়েও বুজাব লাগে যে বগা আৰু কলা (কিয় কোৱা হয়)। স্বৰ্গলৈ গলে নৰকক গোৰ মাৰে। এইটো চিত্ৰৰ দ্বাৰা পৰিষ্কাৰ নহয় জানো। ৰাজস্বৰ চিত্ৰও তোমালকৰ বনোৱা আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।  
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

(1) পিতাৰ অধ্যাদেশ পালন কৰিবৰ কাৰণে আমি আত্মা ভাই-ভাই, ক্ৰকুতিৰ মধ্যত আমাৰ নিবাস স্থান, আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান, আমাৰ এয়া ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰ- এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে। দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে।

(2) ধৰ্মৰাজৰ শাস্তিৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ নিজৰ সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে। মায়াৰ বশ কৰাৰ যি মন্ত্ৰ পাইছা, তাক স্মৃতিত ৰাখি সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে।

**বৰদান:** সদায় জাগ্ৰত হৈ থাকি সকলোৰে আশা পূৰ্ণ কৰোতা মাষ্টৰ মুক্তি-জীৱনমুক্তি দাতা হোৱা  
এতিয়া সকলো সন্তানৰে এই শুভ সংকল্প জাগ্ৰত হোৱা উচিত যাতে সকলোৰে আশাক পূৰ্ণ কৰোঁ। সকলোৰে ইচ্ছা যে জন্ম-মৰণৰ পৰা মুক্ত হৈ যাওঁ, তেন্তে তাৰ অনুভৱ কৰোৱা। ইয়াৰ কাৰণে নিজৰ শক্তিশালী সতোপ্ৰধান প্ৰকল্পৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতি আৰু মনুষ্য আত্মাসকলৰ বৃত্তিক পৰিবৰ্ত্তন কৰা। মাষ্টৰ দাতা হৈ সকলো আত্মাৰ আশা পূৰ্ণ কৰা। মুক্তি, জীৱনমুক্তিৰ দান দিয়া। এই দায়িত্বৰ স্মৃতিয়ে আপোনালোকক সদায় জাগ্ৰত কৰি দিব।

**স্লোগান:** মুৰুলীধৰৰ মুৰুলীত দেহৰো চেতনা পাহৰি যোৱাসকলেই সঁচা গোপ-গোপিনী।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!